

Подарунок Зірки

Марія Пономаренко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Марія Пономаренко

Подарунок зірки

Качка Кася і коза Майка

Качка Кася була кривенькою. Ще з того часу, коли господарський кіт Коська вирішив «познайомитись» із каченям. Заради справедливості скажемо — злого наміру кіт не мав. Бо знав, що господарське добро нищити не можна. Просто вирішив потоваришувати з каченям — було воно найкращим серед усього виводку. Проте і найбідовішим. Лізло, куди його просили і не просили. Мама-качка і тато-селезень не зрозуміли тоді kota, кинулись на захист свого пискляти.

Внаслідок того знайомства з котом і захисту батьків Кася залишилась із поламаною лапкою. Та минув час, і вода зробила свою вдячну справу — лапка зажила. Вода замінила Касі все, навіть вимушене каліцтво.

У дворі Касю всі любили. Мала щире серце — була подільчива і надійна. Навіть квочка Коконя залишала на неї курчат, коли кортіло водички попиту. І малята полюбили качку, охоче ховалися у неї під крильми, а головне, над усе любили слухати її казки. Кася знала їх нескінченну кількість і ніколи не повторювала одну й ту саму. То ж вся пташина дітвора ходила за нею, як пришита.

Проте у дворі була тварина, яка не злюбила Касю. Коза Майка. От чия вдача була шита білими нитками!

— Вродись та удайся! — казали про неї мешканці двору.

Якось вскочила у хату бабуні Насті і обпатрошила всі вазони, вибила рогами віконечко у ґанку і добряче налякала kota Коську. Той майже добу не злавив із груші. Що тільки не робили, як всі не соромили козу, а їй — ніби горохом об стінку. І дивно: чим більше її ганили, тим більше вона шаленіла від радості. Найбільша мука була для Майки, коли біля Касі збиралось товариство казки послухати.

— Ну й заздрісниця ти, Майко, — хитав головою пес Бублик. — Нема кому тобі показати, де раки зимують...

— От піду з цього двору світ за очі, — сердито бубоніла Майка, — тоді нап'єтесь молочка, аж лоби будуть тверді. Шкода, що та криволапа молока не п'є! Не дала б їй ані краплини.

Отут Бублик язика прикушував, бо що казати — Майчине молоко було напрочуд смачне, корисне і цілюще. Прощав козі і Коська з тієї самої причини. Оце і стало приводом до того, що товариство все менше стало збиратися біля Касі, аби послухати її дивні історії. Навіть півень Рік суворо-пресуворо наказав своїй сім'ї менше їх слухати. І це при тому, що ніхто з них не пив Майчиного молока.

— Чого пороззявляли роти? — скочивши на тин, крикнув півень, коли побачив курчат біля качки. — Хочете скуштувати березової каші? Досить теревені правити... Не слухаєте мене, хоч кіл на головах вам теши.

Певно, що після таких слів курчата і квочка деякий час не сміли підходити до Касі. Так поступово ця качечка залишилась сама, як білинка в полі, а Майка шаленіла від радості.

— Намилити б шию отій Майці, — бурмотів Бублик. — Та що поробиш, — своя сорочка ближче до тіла. Дуже вже молочко полюблюю...

Для Касі настали нелегкі часи. Всі у дворі відвернулись від неї заради навіженої кози. А якогось дня всі помітили: Кася зникла. Першим це зауважив пес Бублик.

— Гей, Косько, ти качки не бачив?

— Якої качки? — Коська зробив вигляд, що не зрозумів, про кого йде мова.

— Та... Касі...

— Не бачив, — вигнув спину кіт. — Та і яке мені діло до неї, казок я не люблю.

— Мамо! — запхинькали курчата. — Розкажи казочку.

— Ще чого! Дзьобайте пшоно і йдіть під крило спати...

— Без казочки не хочемо... — пищали малі.

Квочка мовчала. Мовчав і півень. Мовчали і всі мешканці двору. Десь подівся гогіт, гегіт, кококіт, ніби нічого в дворі і не відбувалося раніше.

— Незвично якомось, — пробурмотів індик Булдика, — і дрімати вже набридло.

— Всі у дворі ходять, як у воду опущені, — підтримав розмову Бублик. — І де вона поділася, ота Кася?

— Треба було тримати язика за зубами, — запізнило покаявся півень. — Мої курчата втратили сон без її казок.

— Подивись на себе, — огризнувся кіт.

— Що казати — заварили добру кашу... — зітхнула квочка Коконя.

Словом, всі у дворі були, як водою облиті. Та найбільше засумувала за Касею бабуня Настя. Сиділа на призьбі і гадала:

— Може, шуліка упіймав? Чи вхопив хто? Хіба мало різних зайд ходить селом...

Коза Майка підійшла до бабуні і лизнула язиком сухеньку руку. Вона й сама вже розуміла, що перегнула палицю. Але що поробиш? Справа зроблена. І не так-то просто викинути з голови те, що трапилось. Тож коза вирішила розшукати Касю. Стояла на погрібці і думала: де ж могла знайти притулок втікачка?

— Де є вода! — сяйнула думка. І коза помалу пішла стежиною в кінець городу. Там сусід тримав чималу копанку, бо дуже любив ласувати рибкою. Особливо восени. Майка підійшла до тину і зазирнула між штахетами. Як не вдивлялась у плесо води, проте Касі не бачила.

— Значить, тут її немає... А може, на річку полетіла? Нога у неї поламана, проте крила цілі. Доведеться бігти ще й на річку. Ото в

халепу вскочила! — засмутилась Майка. — І то через якусь качку...

Однак і на річці Касі не було.

— Мов крізь землю провалилась, — засмутилась Майка. — А може, вже взагалі у теплі краї подалась? Але ж ще ранувато. Лелека на нашій хаті ще й не муркне. Та і лелечата тільки стають на крило.

Коза напилась річкової водички і понуро почувалася додому... І ще здалеку почула гомін на рідному подвір'ї. Майка підняла голову і рвонула вперед. Хвіртка була відчинена, коза вскочила у подвір'я і завмерла. Качка Кася сиділа на латці споришу, а довкола примостилася малеча двору. Майка тихо підійшла до гурту. Ніхто і не поворухнувся.

Коли ж товариство дослухало казку до кінця, а стомлена Кася задрімала, Майка підійшла ближче:

— Ти той... може, молочка хочеш? То я пригощу...

Кася підняла голову і посміхнулась:

— За пропозицію дякую, проте молока не п'ю. Але можемо разом поскубати травички, гаразд?

Майка полегшено зітхнула і розсміялась:

— А казочку розкажеш?

— Приходь завтра вранці. Разом з малечею і послухась.

Химера на ім'я Майка

Після пригоди з качкою Касею Майка трохи втихомирила свій норов. Хоч і не зовсім. Бо де ви бачили козу, щоб ходила по струнці? Аякже! Дочекаєтесь! Тож в Майки молоко навіть може зникнути від великої чемності. І жирку набере не в міру, а як же тоді зможе стрибнути на перевернуту діжку (дідусь Антон її саме ремонтував)? Тоді Майка стала на днище, прийняла позу, задерла голову, мабуть, уявила себе пам'ятником. Проте пам'ятники терплячі, а Майці що — як з гуски вода. За мить вже патрошила куш жасмину, допоки бабуня не вискочила з віником. Перед цієї збросю Майка пасувала, хоч хутко забувала про оте пасування і знову

бралася за своє.

— Треба давно намити шию оцій прояві, — бурчав дід, — та і щоб березової кашки скуштувала.

— Поки зберешся, то Майка і березового віника обпатрошить, — сміялася бабуся.

І як у воду дивилася, бо там, де з'являлася Майка, все йшло догори дригом.

Якогось ранку дід Антон узявся поклепати косу. Ранок ще тільки розплющував очі, а дідусь був ще проворніший. Вранці воно легше коситься, коли сонечко ще не розпалилось по-літньому, та й роса теж косінню сприяє. Словом, дідусь задумав попрацювати, викосити чималу латку конюшини.

На Майку ті звуки діяли, мов найчарівніша музика. Як же вона любила свіжу травичку, покроплену росою. Хіба тут до снання? Проте доведеться потерпіти, бо замок у дверях ще мовчить.

— Немов заціпило йому, — розсердилась Майка і гупнула копитцями у двері.

— Ич, навіжена, — буркнув дід. — Зачекай, ще встигнеш з козами на торг...

— Та який там торг, коли немає чим торгувати?.. — пирхнула Майка. — Ох, цей господар! Ніяк до мене не прихилиться. Корова Муся для нього усе! Але ж моє молочко теж добре дудлить з гладишки! Який лицемір! — Думати далі не було коли, бо двері відчинились і Майка прожогом вилетіла у двір.

Дідусь (й коли тільки устиг) уже поклав у дерев'яні ночви добрячий оберемок трави, змоченої росою.

— Сьогодні на лузі Майку не припинай, — мовив до бабусі. — Вчора сусідський пес її добряче наполохав.

— Що?!! — Майка від обурення перестала їсти. — Наполохав?! Та у мене... у мене такі роги... І копита... Як брикну, то перекинеться. — Проте кривила душею Майка, ой кривила, бо-таки

злякалась вчора Бровка. Коли б не була на прив'язі — то нічого, а так отой ланцюг — то велика біда. — Але молодець дідусь! Давно вже я не розкошувала у дворі!

— На мою голову цю капосницю залишаєш! — сплеснула руками бабуня. — Вона ж рейвах тут влаштує...

• • •

Далі — у повній книжці «Подарунок Зірки».
nashaknyga.com.ua